

ION AGÂRBICEANU

CIOCARULIA

File

din cartea naturii

Editura HERRA

CUPRINS

Ciocârlia.....	5
Bunica Safta.....	19
Roitul stupilor.....	30
La secere.....	38
Moș Ioniță.....	49
La fân.....	59
Tâlharul.....	66
Turturelele.....	73
La pădure.....	81
Culesul porumbului.....	89
Presura.....	98
Străjerul.....	106
Ciorile.....	116
Ninge.....	124
Vânturile.....	131
Întâiul drum.....	138
La săniuș.....	149
Pogâniciul.....	159
Ploaie cu șiroaie.....	167
Adormirea Măriuței.....	173
Niță de la Coasta Morii.....	181
Între stejari.....	195
Nepoata lui moș Mitruț.....	204
Nicu.....	212

Seri senine.....	219
Bourehul.....	226
Brazii.....	233
Păpădia.....	247
Salcâmi în floare.....	253
Lângă râu.....	262
Popor nou.....	270
În făuriște.....	278

CIOCÂRLIA

Zăpada, subțiată mereu către sfârșitul lui februarie, la începutul lui martie se topi de tot sub adierile vântului de la miazăzi. Pe costișele unde bătea soarele, iarba se grăbi să-și arate acele verzi și fragede. Fierarii satului nu mai răzbeau cu ascuțitul fiarelor de plug. Prin curți, prin grădini, pe lângă jirezile de paie găinile cotcodăceau răsunător, ca și când le-ar fi zburătăcit cineva. Cocoșii trâmbițau a fală de pe garduri. Purceii mici, ca niște șobolani, guițau prin curți, alergând după mamele lor, care nu i-au lăsat să sugă de-ajuns, grăbindu-se să râme în țelina dezghețată din grădini. Pe drumuri, după dezgheț, tina se strânse, și se vedeau cărări bătucite.

O săptămână de primăvară învie lumea. Dar iarna înveninată rău se hotărî să se întoarcă, părându-i că prea curând a plecat.

Și într-o seară dădu drumul vânturilor de la miazănoapte și dimineața era alb cât bătea ochiul. Nu mai ninge, dar văzduhul era sur și greu, coborât pe umerii dealurilor din jurul satului, și vântul, deși se mai potolise, tăia ca briciul.

Cotcodăcitul găinilor încetă, purcelușii cei vârgați cu dungi negre se grămădiră iarăși în paietele din cotețe, mămaruțele – vacile Domnului – care începuseră să se ivească în țărâna de sub streășina gardului, unde bătea soarele, se făcură nevăzute.

Numai oamenii nu se înspăimântară de toanele iernii. Ei începură să iasă cu plugurile pe cobile, cu sarcinile de fân legate deasupra.